

ԿՐԾՆԱԿԱՆ ՊԱՐՏԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ

Նաև յաճախ, տեղական օրաթերթերը ոչքէ անցուցած առեն, մահազդներու շոբքին կը հանդիպինք հետեւալ բացառութեան. . . . Առո վիշտով կը ծանուցանեն մահը . . . ին, որ բաժնուեցաւ այս կեանքէն, ըլլի կոտարած կրօնական իր պարտականութիւնները:

Ու անմիջապէս մեր ժաքին կ'այցելէ հետեւալ հարցումը. — Որո՞նք են մեր կրօնական պարտականութիւնները, ակնարիսաւ վերոյիշեալ բացառութեամբ: Ու յեայ, կ'որ, ինչո՞ւ և ինչպէս կոտարելու ենք զանոնք:

Կրօնական պարտականութիւններ անուան տակ ընդհանրապէս կ'իմացուին եկեղեց յաճախումը, խոսազանութեան կատարումն և. Ս. Հաղորդութեան խորհուրդին պարբերական մեր մասնակցուն թիւնը: Տակաւին, Եկեղեցւոյ հաստատած կանոններուն հանգիւպ մեր հաւատարմութիւնը, ընկալումը անոր Սրբազն Առհուրդներուն — Մկրտութիւն, Ս. Պատկի կեանքի ընկեր Շարիլու պարագային) և այլն:

Սակայն, հարց պիտի տան ոմանք, արդեօք այս բանը բաւակա՞ն՞է; որպէսզի առնատ մը կորենիայ ճշմարիտ քրիստոնեայ համարափլ, այսինքն իրեն ճշմարիտ կրօնին հետեւոր, իրմէ սպասուածը անթերի կատարած նկատուիլ:

Անշուշտ թէ չափարզամիտ ըլլայնէ մարդ գրականօքէն՝ պահանջանելու այս հարցումին: Ուրքա՞ն շատ է թիւը առնց, որո՞նք վերոյիշեալ բոլոր պարտականութիւնները բժախնդրօրէն իսկ կատարած ըլլայով մէկանդ, չեն ապրիր քրիստոնէական բարոյականի սկզբունքներուն համաձայն: Ուրիշ խօսքով, իրենց առօրիս կենցաղին, իրենց շրջապատին եւս իրենց անմիջական յարաբերութիւններուն մէջ չեն ցուցաբերեր իսկական քրիստոնեայէ մը ակնկալուած վարժունքն ու վերաբերմունքը:

Այս բոլորը անոր համար որ կրօնական պարտականութիւններն ալ, միւս

բոլոր տեսակի պարտականութիւններուն, իրենց յաճախակի կրկնութիւններուն իրր հետեւանք, շատ անդամ կը դառնան պարտադրանք, զգուանքով ու գրեգութեամբ միայն կատարուած, կամ շատ զատ մեր ամէնօրեայ կեանքին մաս կազմով մեջենականօրէն կատարուած արարքներ, որոնց արարագին ձեն է որ կը դրաւէ մեր ուշադրութիւնը քան միջուկը, իսկ իսութ սպիտակը:

Ինչ հարկ, պիտի հարցնեն ուրիշներ, կրօնական պարտականութիւններ ալ բարդ գելու արգէն րսկ նոխ ու խնող մեր առօրեայ ժամանակացոյցին վրայ, մեր ամէնօրեայ հազար ու մէկ պարտականութիւններուն զգուանքներու շարքին: Զե՞ն բաւեր ընտանեկան, ընկերութիւն, ազգային և նման պարտականութիւններ: Ուրգէ՞ նարել ժամանակ ու արամագրութիւն; Ժանողութեալուն համար մեր հոգեսով, որոնց գոյութիւնը կ'անդիտանան յաճախ:

Քրիստոնէական մեր պարտականութիւնը լրիւ հաստացած կրնանք նկատութիւնը առեն առեն միայն, երբ զանոնք կատարած ըլլանք կամովին ու հանույթով, և ոչ թէ չկամութեամբ ու դժգուելով: Երբ առնոցմէ իւրաքանչիւրի աւարտին զգունք խոր գոհունէակութիւնը, զոր կ'ունենայ մարդ երբ կատարած է բարի ու աստուածա ֆանանյ արարք մը ու այդու խնկ հաշտ է իր ներքին եսին, իր խղճին հետ Անդապա ուրախութիւնը մեծ հոգիններուն:

Կրօնական մեր պարտականութիւնները բարդ են ու բազմազան: Ախատ պիտի ըլլայար զուգանետական մը գաշել անոնց և վերոյիշեալ, այլ մարզերու մէջ մեր ուսեւունքուած պարտականութիւններուն միջև: Արդարեւ խորքին մէջ կրօնական է ամէն արարք՝ ոք կը սատարէ մարդկային կեանքի բարելաւման, մարդկերու բարօրութեան, Այսպէս, Ս. Հաղորդութեան ընկալումին շափ ընդունելի ու հաճելի է Տիրոջ Մեղմէ նուռազ բախուաւորներու հասցէին մեղմէ հասած նիւթ թական ու բարոյական ամէն աջակցութիւն: Կրօնական պարտականութիւն մը կատարած կ'ըլլանք ամէն անդամ որ մեր հոգիի ու մտքի լոյսէն շողեր: կը տրադ

մադրենք այլսց հոգեկան ու մտաւուր խառարի ցրումին, երբ մեր նիւթական չոր նուէրին կը միացնենք միսիթուրական խօսքերու քաղցր սպիզանին՝ էքտուրու թեան մէջ տուայտող մեր եղբայրներուն, երբ նիւթականին հետ մեր ժամանակէն այ կը զոհնենք այցելելու համար հիւանդանոցի մը կամ անկիլանոցի մը անհիւր բնակալ պատերու հայն մահուան հետ պայքարող կամ իրենց կեանքի վերջին ամպամած օրերը քաշքաս հիւանդաներուն ու ծերերուն, երբ մեր գարկն ու ապահովութիւնը վատանգելու գինովն իսկ կը բերենք բարերար ու արդար մեր միջամբութիւնը, բանաւարդելութեան կամ դատավարութեան հոգեմաշ վիճակներէն գուրս բերելու համար անիրաւուած կամ իրաւագրկուած անատ մը, երբ անյուսութիւնէն անձնաւագանութեան մօտացող բախտազուրկ մեր ծանօթին կը ժառառուակինք յոյսն ու խրախոյսը՝ պայծառ աշխազ նոյելու կեանքին ու արհամարհուած ակնարկօվ՝ անոր առաջաւակներուն ու ըզդիմութիւններուն, երբ չենք զանար մեր մասնակցութիւնը բերելու ծնչումի տակ հրեւոր զանգաւածներու քաղաքական բարուրութեան, մարդկային տարրական իրաւունքներու սիրացման համար մըզգուած ազնիւ պայքարին, երբ կը փորձենք հաշուաթեան ու խաղաղութեան ծիրանիվը իրարու կամքին գէնուած սրերը մարդկոււ, երբ ժանաւանք Աստուծոյ խօսքին կազդոյրն ու սփոփանքը կը բերենք աշխարհիկ ամառ համուցներու հաւէն իրենց խելայիկ վազքէն իսնջ ու զարտառուն հոգիներուն, և մեր ցանած բարի սերմերուն միսիթարելու և երջանկաւթիւնը:

Եցիւ թէ, մահազներու մէջ արուած յայտաբարութեանց համաւայն, սուսար ըլլար թիւը էլիրենց կրօնական պարտականութիւնը կատարած և այդ երանագին վիճակին մէջ այս աշխարհէն մէկնածներուն, գէր էշտիթ ըլլար աշխարհին մէջ կը փնտոնիք մեր այ միսիթարութիւնն ու երջանկաւթիւնը:

առիթով է որ կը գործածուի վերոյիշեալ բացատրութիւնը Աչ միայն որովհեանէ Աստուածորդիին հիմած կրօնքին հետեւ որդները իրենց գերազանց թիւէն բացի իրենց մէջ կը հաշուեն համագոյքի ամենէն պայծառամիտ ու յառաջադէմ ժողովուրդները, այլ նուե անոր համար, որ անոնք է որ կոչուած են ըլլալու ազգ երկրի, Մինչդեռ տիսուր իրականութիւն է որ քրիստոնեայ պետութիւնները շըզթայազերծեցին երկու համաշխարհային և կործանարար պատերազմները մեր գորուն:

Իրենց պարտականութիւններուն գիտակից անհանուրէն կազմուած խմբաւորումներն են միայն որոնք եղած են կինուունակ ու օրնասփիւ, ոէր ու բարիք տարածելով իրենց շուրջը Ու կրօնական պարտականութեանց տեղը առաջին գծի վրայ է միշտ, վասնզի իր կրօնական պարտականութեանց անթերի կատարուածին հետամուտ անհատը չի կրնար թերանալ ընտանեկան, ընկերույթին, քաղաքացիուսիկ պիտուիկ տակ անուած իր զարտականութիւններուն մէջ, քաջ իշխանակ թէ այս վերջիններէն մէկուն մէջ իր թերացումը շատ բան պիտի զեղչէր կրօնական պարտավոնութեանց կատարուածէն, գործներով իր քայլերը անհաւասարակիու ու իր կեանքը աններգաշնակի:

Որքո՞ն ցանկալի է որ բալոր ալ մեր կրօնական պարտականութիւններուն մէջ ըլլայինք խցամիտ ու բժանունդիր, որպէսզի անոնք ըլլային ձեւականութեան համար միայն կտառուած իմաստազուրկ արարքներ, վասնզի այդպէսով է միայն որ պիտի արժանի ըլլանք ընդունելու ասուածածային շնորհաց հնդումը մեր սրտերուն մէջ, անոնցմազ գտնեպին՝ անզեներ հակառելու համար աշխարհի չարիքներուն ու մութերուն գէմ, ու խաղաղ սրտով գիմագրաւելու մեր համբու ծայրին մեզ գարանակալ սպասող գննենեսի մանը:

ԳԼՈՐԴ Ս. ՃԻՆԿԻՉԵԱՆ